

CỜ VÀNG TUNG BAY TRÊN ĐỈNH PHÚ SĨ, NHẬT BẢN (3,776m)

Lê Văn Minh - HQ21

Núi Phú Sĩ, Nhật Bản nhìn từ xa

Mục đích chính của tôi đến Nhật lần này là leo lên đỉnh núi Fuji để giương cờ Vàng, cho nên tôi phải tận dụng mọi thời gian đầu của holiday. Nhưng phải mất hai ngày tôi mới lên đến đỉnh núi, vì lý do thời tiết.

Ngày thứ nhất là thứ năm 10-07-14. Chúng tôi ba người gồm Vợ Tôi và thằng con Út khởi hành từ level 5 trạm Subaru Line theo đường mòn Yoshida Trail lên đỉnh núi lúc 6 giờ 30 sáng, với hy vọng hoàn thành chuyến đi trong ngày. Nhưng khi đến level 6, thì mưa râm và bầu trời âm ảm, Vợ tôi phải trở lại. Tôi và thằng con tiếp tục, khi đến level 7 gần nửa đường lên núi thì gió rất mạnh, và trời chuyển mưa to. Mặc dầu chúng tôi biết trước bão sẽ đến từ phía nam của Nhật, ở trên núi cao thì bị ảnh hưởng cơn bão nhiều hơn, nhưng chúng tôi vẫn đi, có lẽ vì muốn thực hiện sớm chuyến leo núi và có lẽ vì chưa kinh nghiệm hay bị “điếc”. Đến nơi đây Cha Con tôi đành phải trở lại vì nguy hiểm, hơn nữa có lệnh đóng đường lên đỉnh núi từ level 8. Rất may mắn khi chúng tôi vừa trở lại level 5 thì cơn mưa lớn bắt đầu trút xuống. Vợ tôi chờ Cha Con tôi dưới hành lang từ lâu, nhưng vì sợ lạc nên chạy ra đón Cha Con tôi dưới cơn mưa. Đây là hình ảnh cảm động nhất khi tôi nghĩ lại.

Ngày kế là ngày thứ sáu 11-07-14. Vì nán chờ thời tiết tốt, cho đến 10 giờ 50 sáng tôi mới bắt đầu leo núi từ level 5 trạm Subaru line lần nữa. Lần này tôi quyết đi một mình

cho nhanh hơn, vì tôi dự trù phải trở lại level 5 trước 10 giờ tối, và về đến hotel trước 11 giờ đêm. Nếu không kịp thì ngủ trong đêm ở các nhà nghỉ, tại level 9, 8, hay là level 7. Vì không book [đặt] trước chỗ ngủ, tôi có thể ngủ dọc đường, có thể ngủ dưới mưa với màn trời chiếu đất và gối đá.

Sau cơn bão thì trời lại đẹp, cho nên giúp cho tôi đến đỉnh núi sớm hơn, khoảng 5 giờ 30 chiều. Tính ra hơn 6 tiếng rưỡi leo núi là vượt chỉ tiêu. Vừa đến đỉnh mọi mệt mỏi hầu như biến mất. Thay vì ngồi nghỉ như bao người khác, tôi vội vã tiến nhanh đến trụ mốc cao bằng đá, lấy lá cờ Vàng trong túi, cột vào cây gậy làm cán cờ. Nhóm leo núi người Âu khoảng trên 10 người ngồi gần đó chăm chú nhìn tôi, ông già kỳ lạ dương cao cờ Vàng như sắp đi diễn hành, họ cười và vỗ tay tán thưởng, làm tôi càng thêm khoái chí. Tôi cảm ơn Anh thanh niên tự nguyện giúp tôi chụp hình kỷ niệm tại cột mốc. Tôi già từ đám đông, tôi muốn chạy nhanh đến chỗ khác để chụp hình cho kịp thời gian trở lại, nhưng đôi chân tôi chỉ bước nặng nề. Cuối cùng tôi chụp được những tấm hình mà tôi muốn, đặc biệt là cổng Trời tôi đặt tên, và bên cạnh miệng núi lửa. Xin cảm ơn những người giúp tôi chụp hình, và dĩ nhiên tôi cũng giúp họ, làm một kỷ niệm đẹp của chuyến leo núi.

Tôi bắt đầu xuống núi lúc 6 giờ chiều, nhìn lại chung quanh không còn ai, tôi là người già cô đơn đi xuống chót. Đến level 8.5 vừa nghỉ chân vừa mua quà kỷ niệm cho các cháu để khoe thành tích của Ông. Khoảng 5 phút sau tôi tiếp tục xuống núi. Nhờ người bán hàng lịch sự tận tâm, chỉ cho tôi xuống bằng con đường khác, nếu không thì tôi xuống bằng đường cũ, sẽ chậm khó khăn và nguy hiểm hơn. Có thể bị trầy trụa nhiều, và nếu về đến hotel là may mắn nhất.

Xuống gần level 8 bầu trời cũng vừa sẫm tối nhìn lại sau lưng chẳng có một bóng đèn nào, nhìn lên bầu trời thì thấy trăng chưa tròn vừa ló dạng, tôi vui vì có vầng trăng là bạn đồng hành. Tuy trời đẹp sau cơn bão, nhưng chỉ có hơn nửa vầng trăng thì không đủ sáng soi đường xuống dốc, mà lại còn bị mây che, còn ánh đèn LED trên đầu của tôi cũng không sáng hơn, vì cặp mắt già đã ướt mồ hôi. Tôi lột mắt kính cất kỹ vào túi, nếu có té thì chỉ lọi tay mà không bị mất thêm cặp kính. Tôi dò dẫm xuống dốc khó khăn chậm chạp hơn, đôi gậy của tôi vừa chống, và cũng vừa dò đường như người mù, tôi cảm thông cho người mù hơn bao giờ hết.

So sánh với đường lên đỉnh là con đường dốc đá còn nhiều đoạn thiên nhiên, dường như để thử thách. Qua khỏi level 7 đường lên đỉnh, cây cỏ không còn chỉ toàn là cát đá lớn nhỏ chồng chất lên nhau. Càng lên cao thì độ dốc càng tăng, càng phải dùng sức tàn nhiều hơn nên càng mệt đuối, có lúc tôi phải dùng hai tay giống như bò thể đứng cho an toàn. Càng lên cao thì bị nhức đầu thêm vì không khí loãng hơn, tôi phải dùng hai lon oxy [dưỡng khí] giống như lon gas, do thằng Con Út lo trước để trợ sức.

Con đường đi xuống là con đường khác bắt đầu từ khoảng level 8, được ủi rộng hơn theo hình chữ zigzag [chữ chi] để giảm nguy hiểm nên dễ hơn, nhưng đi trong đêm mờ đục

hành và lần đầu, thì trở thành nguy hiểm và tệ nhất là bị lạc hướng sẽ đi đến town khác bên kia đỉnh núi. Tôi phải cẩn thận vì Vợ Con tôi trông chờ, nhưng nếu bị lạc thì tôi có dịp biết được town khác, tôi không muốn đến town khác một mình trong đêm tối. Ý nghĩ khôi hài pha trộn với niềm vui vì hoàn thành ý muốn, như làm tăng sức mạnh và tăng tự tin. Mỗi lần tăng tự tin tôi bước xuống nhanh hơn thì bị trượt, nhưng nhờ có ba lô phía sau lưng làm air bag, tôi không bị đập đầu và cũng không bị đau, tôi cảm thấy thú như là trượt tuyết, thích thú cũng giúp cho tôi bớt mệt, và cũng không sợ trong đêm mờ khi đi độc hành. Không sợ cũng có thể [do] thói quen của thời lính còn lại trong tôi. Vì thế mà tôi cứ tiếp tục hành trình.

Xuống gần level 5 thì tôi thấy từ phía xa, có hàng đèn nhỏ dài tiếp tục di chuyển, giống như con sâu bò lên đỉnh núi, đó là những người leo núi trong đêm. Tôi mới nhận thức, không ai lên hay xuống núi trong đêm một mình, chỉ có tôi đứng là điếc không sợ súng. Khi tôi trở lại level 5 lúc gần 9 giờ 30 tối thì hàng người vẫn nối nhau đi lên có lẽ vì ngày đẹp bắt đầu.

Về đến hotel lúc 10:25 tối. Gõ cửa phòng, trong lúc Vợ tôi và thằng Con Út đang bàn tán về tôi. Hai Mẹ Con ôm lấy tôi dù thân thể tôi còn đầm mồ hôi, như mừng người về từ cuộc hành quân. Cảm giác đối bất chợt trở lại, vì tôi chỉ ăn nhẹ và uống nước từ buổi sáng khi lên núi. Tôi tắm thật vội vàng để được ăn. Bữa ăn tối “khải hoàn” bằng tô mì nóng và vài món nhậu, do Vợ tôi lo trước và dọn sẵn với chai rượu đỏ chưa khai mang từ bên Úc. Trước khi nâng ly, tôi thật cảm động và cảm ơn Em gái hậu phương và thằng con Út lo cho Ba mọi thứ, và ủng hộ tôi trong hành trình thật độc đáo. Tôi biết chính xác hơn: “sau lưng người đàn ông thành Công nào, cũng có người đàn bà thành Phụng”, tôi nói tiếu. Thật sự bất cứ cuộc đấu tranh nào cũng phải có người hậu phương. Nâng ly lên, cánh tay bị đau, nhìn lại đang rướm máu. Nhưng sau hai ly rượu mừng làm tôi quên đau và ngon giấc.

Ý nghĩ của tôi trương cờ Vàng trên đỉnh núi Fuji

Cờ nước Việt Nam tung bay trên Phú Sĩ sơn (Trước cổng Torri)

(Ghi chú thêm: cổng "Torri" được đặt trên đỉnh Phú Sĩ, nhắc nhở cho những nhà trèo núi có tinh thần võ sĩ đạo khi đã đặt được chân lên ngọn Núi Thần này thì nên gắn một đồng tiền kẽm có khắc tên mình lên cổng Torri để cho thiên hạ biết mình đã chinh phục được Thần Phú Sĩ Sơn. Cũng xin nhắc ai là người quốc gia nếu có dịp lên núi Phú Sĩ, không quên mang theo một huy hiệu bằng kẽm chống ố-xít-hóa có khắc cờ vàng VNCH, khi đến nơi này, dùng búa con đóng chặt vào cột cổng cho chắc ăn! Khi nền Đệ III Cộng Hòa xuất hiện sẽ "ghi ơn" các bạn rất sâu đậm! ☺)--BKT

Đến Nhật lần này mục đích chánh của tôi là lên đỉnh Fuji để giương cờ Vàng. Vì nơi đây là icon của Nhật là nơi linh thiêng và nổi tiếng trên thế giới và có nhiều người muốn đến một lần trong đời. Tôi giương cờ Vàng chính nghĩa trên đỉnh cao, tượng trưng cho đòi hỏi Tự Do Dân Chủ cho Việt Nam ở mức cao nhất có thể được, đây cũng là dấu tít lạ từ trên cao tôi muốn gửi đến người Việt hải ngoại và trong nước và ngay cả người csVN. Nơi đây cũng là nơi linh thiêng tôi dành một vài phút lắng đọng và cầu nguyện, tôi tin rằng các đấng Thần Linh và Thượng Đế sẽ nghe và đáp lại lời cầu nguyện của tôi, người đến từ xa, cũng là nguyện vọng chánh đáng của những người Việt yêu nước.

Tôi xin kính cẩn trước các đấng Thần Linh nơi đây và Thượng Đế trên cao. Cầu xin cho:
“Việt Nam sớm có tự do dân chủ. Công sản Việt Nam phải trả lại quyền cho Nhân Dân Việt Nam, cụ thể là bầu cử tự do có giám sát Quốc Tế để bảo đảm sự trong sạch”.

Lời cầu nguyện cũng là lời yêu cầu gửi đến đảng cộng sản Việt Nam.

Kính thưa Quý vị và các Bạn,

Tại sao người Mỹ cắm Cờ trên mặt trăng, họ có cái nhìn, cái lý do, và cái quyết tâm của họ. Còn cá nhân nhỏ bé của tôi có lý do riêng khi giương Cờ Vàng trên đỉnh Fuji như đã trình bày. Khi mình quyết định và với ý chí thì sẽ đạt được mục tiêu. Có những thứ quá lớn đời mình không làm được, nhưng mình làm gương thì đời sau đạt được. Cuộc chống cộng để có Tự Do Dân Chủ cho Việt Nam có thể lâu dài hơn, nhưng nếu đời mình không thắng, mình làm gương thì đời sau sẽ thắng. Nhưng sớm hay muộn là do cách của chúng ta làm, và do người có tâm có tầm lãnh đạo. Hiện nay chúng ta người Việt hải ngoại đang thiếu người lãnh đạo chung để gây thêm sức mạnh. Dù ai lãnh đạo và đấu tranh bằng cách nào nhưng phải đặt trên nền tảng công bằng lên trên hết. Công bằng là đạo đức, mà đạo đức không có hận thù, không hận thù thì sáng suốt, sáng suốt đưa tới tự tin làm tăng ý chí. Nếu chúng ta chống bằng cách đó chúng ta sẽ thắng. Nhớ lời dạy của tiên nhân: Đem chí nhân thay cường bạo... Thêm bạn bớt thù. Vẫn luôn luôn là chân lý.

Lê Văn Minh HQ21

Ngày 22-07-2014 tại Nhật

Kỷ niệm ngày lên đến đỉnh núi Fuji 11-07-14

Xem thẳng cảnh thế giới về núi Phú sĩ, Nhật bản:

http://lhccshid.org/LHCCSHTD_TG/NB/PS/LHCCSHTD_TG_NB_PS_NuiPhuSiNB_2013MAY05.htm

Nguồn: Internet E-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, July 26, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/DD, ĐĐ11/TĐIND, SĐND, QL-VNCH*